

Izaja vsak četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravitelstvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dob-
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Stev. 13.

V Mariboru, dne 26. marca 1903.

Tečaj XXXVII.

Slovenski fantje!

Iz narodnih Žic pri Konjicah smo dobili
pod gorenjim naslovom sledeči poziv:

»Vedno se čita po časnikih o velikih
krivicah, ki se gode našemu slovenskemu
ljudstvu od naših nasprotnikov nemškutarjev,
ki pod varstvom nemške vlade morejo po-
čenjati z nami, kar se jim poljubi.

Najnovejšo nesramnost pa so zakrivali
mariborski Nemci, ki nas v svojem listu
»Marburger Zeitung« pripustijo imenovati
narod morilcev, roparjev, lju-
dožrcev, da je sedaj celi svet, ki čita
takšne stvari, uverjen, da smo največji lopovi
na zemlji. Tako počenjanje od strani nem-
škutarjev, ki žive od trdo prisluženih novcev
slovenskega kmeta, je brezdvomno grdo, ne-
hvaležno in podlo.

Slovenski fantje! Ako imate še količkaj
narodne samozvesti, količkaj ponosnega čuta,
da se pretaka po vaših žilah slovenska kri,
— ako imate le še trohico ljubezni do rodne
naše zemlje, prepojene s krvjo naših prade-
dov, ki so jo tolikrat in tolikrat iztrgali sov-
ražniku iz grabežljivih rok — pokažite se
tu slovenskih mater sinove ter podpisite vsi
sledečo izjavo:

Žiški narodni fantje odločno zavračajo
nečuvence žalitve našega naroda po maribor-
skih nemškutarjih, koji živč se ob srčni naši
krvi, nas hočejo sramotiti pred celo javnostjo.
Po naših žilah se pretaka miroljubna slovan-
ska kri; ako smo pa v preozki dotiki z na-
šimi nemškimi sosedi včasih posuroveli, naj si
napišejo slavni »kulturovenci« na svoj račun!

Vas, svoje tovariše, slovenske fante, pa
pozivljamo, da daste vsi duska ogorčenju nad
neizmerno podlostjo naših sovragov.

Podpisi:

Ivan Kline, Luka Grobelšek, Jožef Grobelšek,
Jernej Kalšek, Anton Kalšek, Anton Satler,
Janez Ulčnik, Jakob Kamešek, Franc Krenc,
Jožef Hlastec, Stefan Verhovšek, Alojz Potočnik,
Alojz Mrksa, Franc Krajnc, Anton Rebernak,
Ludvig Pšeničnik, Janez Pšeničnik, Franc
Rebernak, Franc Schmutz, Miha Podplatam,
Jože Rupnik, Martin Cimerman, Alojz Marguč,
Ludovik Fink, Jurij Verhovšek, Franc Ratej,
Anton Pahole, Jožef Kamenšek, Anton Polanec,
Franc Ratej, Jožef Ratej, Anton Hlastec, Jožef
Satler, Jožef Ratej, Alojz Faktor, Jakob Prah,
Jožef Olup, Jožef Rebernak, Franc Marguč,
Jožef Marguč, Anton Kamenšek, Martin Ferlež,
Miha Potočnik, Matevž Davšnik, Leopold
Goričan, Vincenc Potočnik, Karol Labotar,
Jožef Krajnc.

Ta izjava se dopošte »Slov. Gospodaru«,
ki jo objavi, da bode ves slovenski narod
izvedel, da prebivajo v Žicah narodni, slo-
venski fantje, ki odločno branijo pravice in
čast svojega ljudstva. — Z odličnim spošto-
vanjem Vaš rojak

J. U. St. M. Gosak.

Državni zbor.

Dunaj, 24. marca 1903.

Slovanska zveza

je izvolila svojima predsednikoma dr. Šuster-
siča in dr. Ivčevića.

Sprememba češke taktike.

Ker so Mladočehi za zdaj opustili ob-
strukcijo in so privolili, da se je rešilo prvo
branje državnega proračuna, nastali sta na
Češkem dve struji. Jedna namreč, ki izraža
zaupanje mladočeskemu klubu in ki pravi,
da je treba poprej počakati vspeha nove
taktike, nego se pa državnozborsko delega-
cijo obsodi. In druga, ki naravnost obsoja
novo taktiko mladočeskega kluba. Katera teh
struj ima prav, je danes težko uganiti. Nika-
kor pa se ne more brezpogojno odobravati
druge struje, ako se pomisli, da sede v mlado-
českem klubu možje čistega značaja in vi-
soke politične izobrazbe, ki so gotovo trezno
premislili, predno so obrnili na drugo pot.
Na vsak način pa je privedlo mladočeske
prvake do nove taktike dejstvo, da se tudi
med njimi nahajajo, kakor med drugimi stran-
kami, ljudje, ki se ne morejo in nočejo vdati
disciplini, bodisi, da jih pri tem vodi trma,
častihlepje ali mogoče celo koristolovje. Bo-
disi pa temu kakorkoli, naše mnenje je, da
se Mladočehi niso udali, kar meni nič tebi
nič, in da že bližnja bodočnost pokaže, da
so s tem svojim korakom vsaj nekoliko ko-
ristili svojemu narodu. Da opravičijo svoje
spremenjeno postopanje, izdali so poseben
oklic na češki narod.

Avstro-ogrška pogodba.

Dne 17. marcija se je začela prva raz-
prava o avstro-ogrski nagodbi. Tudi mini-
strski predsednik dr. Koerber je k tej stvari
govoril. Vsebina ministrovega govora se da
povedati v dveh stavkih: Nova nagodba je

Listek.

Dogodek iz življenja pokojnega dekana Ivana Skuhala.

Naj tukaj še bolj na drobno razložim
dogodek iz Marijanskih Lazni, dogodek, kate-
rega sem bil v nagrobniči za rajnim gosp.
dekanom Skuhala le bolj mimogrede omenil,
a je vreden, da ga izvedo širši krogi. Prigo-
dilo se je pa tako-le: Ko so pokojni gospod
dekan leta 1899, po prestani hudi bolezni
malo okrevali, jim je njihov tedanji gospod
zdravnik bil nasvetoval, da se podajo v Kar-
love Vare, toplice: Karlsbad na Češkem.
Pisali so mi, da naj bi jih še tje gori spremlj,
kakor sem jih bil spremljal v varaždinske
toplice takrat, ko so si bili nogo zlomili. Da-
si težko, sem se vendar napotil z njimi v
daljno zdravišče. V Gradcu sva se gredoč
zglasila pri č. usmiljenih bratih. Sloviti nad-
zdravnik, č. provincijal o. Emanuel Leitner
preiščejo gosp. dekana in pravijo: »Za Vas
niso Karlove Vare, za Vas so Marijanske
Lazne.« Sklenila sva torej vkreniti jo v Ma-
rijanske Lazne. A tisto prvo noč sva ostala
še v Gradcu. Pot naju je peljala z voznimi
listki, katera nama je bil preskrbel blagi na-
čelnik ljutomerske postaje, g. Čebiš, po raznih
ovinkih. Kakor sva črtačala, nisva drugi dan

mogla dalje priti kakor v Eisenerz, stajersko
mesto na Zgornje-avstrijski meji. Tretji večer
sva prenočila v Budjevicah in šele četrti dan
sva dospela v Marijanske Lazne (Marienbad).

Na kolodvoru se vsedeva v omnibus-voz
gostilne »zur Stadt Warschau«. Ko se pri-
peljeva pred omenjeni hotel in se polagoma
spravlja z voza, pokojni gospod dekan, ki
je med potom skoraj ves čas spal, mirno
reče: »Schlechte Aussichten«. V prvem tre-
notku sem menil, da gosp. dekan obsoja go-
stilno, pred katero sva se pripeljala in se
nisem malo čudil, kako bi jo mogel obsoditi,
predno je v njo stopil. Sedaj šele zagledam
gostilničarja za svojim hrbtom — g. dekan
ga je bil že poprej zapazil — in se komaj
zdržim smaha, ker gostilničar je bil še dosti
težji in obsežnejši kakor pokojni gosp. dekan.
A vkljub temu je bil mož jako gibčen in
postrežljiv. Vsprejel naju je jako ljubeznivo,
nama odkazal primerni sobi in, kar je bilo
največ vredno, napotil naju je k res modremu,
zdravniku, gospodu dr. Ingerisch. Ta je raj-
nega gospoda dekana do dobrega preiskal,
potem jim pa naročil, kako da se imajo zdra-
viti. Bili so tako vbogi, da so mi pri kosilu
zaspali, ko so komaj šele žlico vzeli v roke,
da, na javni cesti so obstali in — dremali.
Ljudje so kar strmeli in z glavami majali,
češ, s tem gospodom ne bo nič.

V petek, na god presv. Srca Jezusovega,
dne 9. junija, sva začela z naročenim zdrav-
ljenjem. V soboto sem se hotel posloviti, ker
se mi je silno mudilo domu. Pa kako se pre-
strašim, ker nihče ni hotel predobrega go-
spoda dekana prevzeti na svojo skrb — ne
gostilničar ne zdravnik. Brzopojam po izve-
denega strežnika, a bilo je brezvspešno. Bil
sem v največji zadregi. V nedeljo sem stregel
gospodu dekantu pri sv. maši, in sem videl,
da v javni cerkvi ne morejo maševati, da
ne bi jim drugi mašnik stregel. Kaj storiti?
Jaz ne morem ostati tam gori, a druge po-
moči ni od nikoder dobiti.

Tako premišljujeva grem iz cerkve M. B.
v Marienbadu. Gredoč zapazim blizo izhoda
na cerkveni steni kip sv. Antona padovan-
skega, čegar god se je že približeval. Poprosil
sem ga tako srčno, kakor sem le mogel, hitre
pomoči v tej veliki sili. Res, sv. Anton je po-
magal hitro in tako izvrstno je pomagal, ka-
kor bi si ne bil nikdar mislil. Ko od nikoder
ni bilo pomoči dobiti, grem zopet k našemu
zdravniku, g. dr. Ingerisch-u, v posvet. Vpra-
šam ga prav resno, ali naj še skrbim, da
ostane g. dekan tukaj, ali naj ga takoj vza-
mem seboj. Zdravnik mi odgovori: »Bolezen
je huda, č. gosp. dekan sicer ne bo več zdrav,
a zdatno polahčanje bo našel, ako ostane tri
tedne tukaj. Jaz ga ne morem vsprejeti na

 Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo!

boljša, nego nobena. Kdor pa more doseči boljšo nagodbo z Ogrsko, temu radi prepustimo svoja ministrska mesta.

Da je sedanja nagodba nespremenljiva, vedo tudi poslanci, zato ni bilo nobenega zanimanja v zbornici, ko se je razpravljalo o tej važni zadevi. Izmed slovenskih poslancev je prišel samo g. Povše k besedi, čeprav so bili tudi drugi slovenski poslanci oglašeni.

Poslanec Povše.

Poslanec Povše je v daljšem govoru mej živahnim odobravanjem našteval in dokazoval osobito one hube in nedostatke v nagodbi, s katerimi zastopniki poljedelstva nikakor ne morejo biti zadovoljni. Pač je zvišana carina za vnanje žito, a to ni zaslug avstrijske, marveč ogrske vlade. Na drugi strani pa za uvoz lanu, mleka, kože in lesa ni določena nobena carina, dočim sosedne države skrbno varujejo svoje poljedelstvo.

Velika nevarnost preti avstrijskemu poljedelstvu, oziroma živinoreji od Nemčije, ki je določila neverjetno visoko carino za uvoz avstrijske živine. Pa tudi Srbija s svojo živino pritiska na cene avstrijske živine. Naloga je torej zastopnikov v nagodbenem in carinskem odseku, da odločno zagovarjajo poljedelske koristi. Govorniku, ki je razpravljaj strogo gospodarska vprašanja, so mnogi čestitali.

Razprava končana.

Dne 20. marca se je prva razprava o avstro-ogerski nagodbi končala in predlogi so se izročili posebnemu odseku. Ker je dne 25. marca praznik, bode prihodnja seja še le v četrtek dne 26. marca. Na vrsto pridejo različni zakonski predlogi.

Dopisi.

Od Sv. Barbare, dne 21. marca. (Pogreb č. g. župnika Martina Lapuh.) »Še ni tretji mesec letošnjega leta pri kraju, pa so že trije č. g. župniki preminoli. To rani očetovsko srce premil. knezoškofa, kakor njihovih bližnjih svetovalcev, tako so vzdihovali č. g. kanonik Voh, ko so danes v naši prostorni, a do zadnjega kotiča napolnjeni cerkvi jemali slovo od svojega šolskega tovariša, našega rajnega gospoda župnika M. Lapuh. Pokazali so nam iz življenja pokojnikovega, da je »življenje človekovo vojska na zemlji.« Dopričali so, kako da so se naš gospod župnik vojskovali 1. z molitvijo, 2. z božjo besedo in 3. z lepim vzgledom za svoje

in za vzveličanje njihovi skrbi izročeni duši.

Slovesno mrtvaško sv. mašo so služili preč. gosp. F. Jakob Bohinc, kanonik-župnik stolne cerkve kot naš visokocenjeni dekan. Stregla sta jim častita gg. kaplana Trstenjak in Kozoderc. Na koru so pa domači pevci prav gladko peli primerne žalostinke. Bodi vsem Bog obilni plačnik! H grobu je spremljalo našega pokoj. gospoda župnika 19 č. gg. mašnikov, med katerim pa niso bili naš vse hvale vredni gospod kapelan, ki bodo, kakor se nam je obljubilo, naš gosp. provizor. Komaj so toliko okrevali od hude bolezni, da so mogli priti v cerkev po slovo od rajn. gospoda župnika in v župnišče preč. gospode pozdravit.

Pri odprtem grobu so nam preč. gospod kanonik in dekan Bohinc iz pridige še poklicali v spomin, da so naš rajni gosp. župnik Lapuh bili v Artičah rojeni 19. novem 1841, v mašnika posvečeni 19. julija 1867, da so pri nas pastirovali z dobrim vspehom od 1. marca 1885 in da smo dolžni za njih dušni mir in pokoj pridno moliti. To bodo gotovo v obilni meri storili nedolžni otročiči, katerih je bilo pod vodstvom njihovih skrbnih gg. učiteljev prav obilo pri pogrebu. Lepo sta se svetila novi zastavi naših »Marijinih družb« mladeničev kakor deklet. Tudi mož in žen je bilo prišlo k temu sijajnemu pogrebu, kolikor jih je le moglo od doma. Posebno dober utis je napravila na pogrebneke navzočnost naših vrlih gg. žandarjev, ki so se res vzgledno vedli. Poleg skrbnih cerkvenih ključarjev si je pri tej žalostni slovesnosti stekel še posebnih zaslug naš gosp. Majhen. Bodi tem in vsem javno izrečena najiskrenejša zahvala.

Mala Nedelja. Pa ni iz pekla in tudi ni iz nebes, pač pa naravnost od Male Nedelje. Verujte mi gospod urednik, da žali Bog še mi tukaj spimo duševno in narodno spanje. Ali vkljub temu mislimo, da smo najbolj probujeno ljudstvo v duševnem ali narodnem oziru. Moj namen ni, krivdo na koga osebno zvrčati. A resnici na ljubo pa vam, gospod urednik povem, trebalo bi nam neustrašljivih in navdušenih buditeljev, kakoršnih pa pri nas ni. Moralo bi se začeti z geslom: »Viribus unitis« združenimi močmi! Sloga jači, nesloga tlači. Mi pa se skoraj več ne razumemo. Tukaj smo tak v duševnem in v narodnem oziru kakor so bili Babilonci kadar so stolp zidali. — Prihodnjič še zopet kaj več, kadar se vzbudimo.

Iz Zabjegrada. Sedaj je post, grem pa romat na grad k Sv. Pankraciju. Tako sem si mislil in se odpravil za pot. Vzamem seboj koš oglja, da ga ponesem slovenjgraškim kovačem, sedaj ko ga še potrebujejo. V jeseni

bodo namreč na elektriko imeli ogenj. Ha ha ha, že vidim, prelubi moj Petrič, da se nisi odstranil tistega grdega napisa! Toda sedaj moram naprej v Slovenjgradec, ker me že koš tišči v rame. Grem hitro h kovaču Pratkanerju. Rekel pa mi je, da se mu jako mudi in me je silil, da moram hiteti. »Kaj hudiš, ali so te ose napikale, da si tako siten?« Ne, je rekel, pa danes imamo glasovanje zavoljo električne luči. Grem tudi jaz k občinski pisarni, da vidim, kako bode izpadlo. Notri seveda nisem smel, ker nimam bajte v mestu. Zvedel sem pa le, kako je izpadlo. 51 glasov je bilo proti, 191 glasov pa, da jo hočejo imeti. V jeseni bodo torej Slovenjgradčani že imenitno razsvetljevali svoje barake. Vprašal sem tudi kovača, kje bodo tisti čudni stroji stali, ki elektriko delajo. Rekel mi je, da so kupili Slovenjgradčani tovarno za izdelovanje lesene volne, od dr. M. Kiesevetterja. Dali so za njo 60.000 K reci: šestdeset tisoč kron. Ubogi bajtlarji, kako boste plačevali! Pa še nekaj so si izmislile zvite buče slovenjgraških purgarjev. Rekli so, da bodo Starotržanom ponudili razsvetljavo, ki bi jim naj visoko ceno plačevali in za tisti dobiček bi si Slovenjgradčani drugo leto vodovod naredili. Zatorej, pozor Starotržani! Če hočejo, bodo že ceneje dali. Sedaj pa koj hitro v Staritrž, da dobim prenočišče. Grem vprašat k Petriču za ležment. Pa komaj v hišo stopim, zapazim dva mladeniča od tamburašev. Vprašam ju, zakaj da sta se skupaj zbrala sedaj ob tem času. Odgovorilo se je, da so hodili čast. g. Jožefu Žekarju za god igrat. Tudi jaz jim klčem: »Bog Vas živi mnoga leta!« Hitro se spravim k počitku. Komaj je drugi dan rudeča zarja prisvetila izza Pohorja, že jo maham na grad. Pa glej čudo, toliko ljudi je bilo zbranih, da že dolgo ne. Velikanska cerkev je bila do zadnjega kota napolnjena, pa še hrib je bil poln. Bilo je okoli 3000 ljudstva. Slovenjgraški krčmarji in trgovci naj hvalijo in slavijo sv. Pankracija, da delajo tako dobre kupčije! Starotrški farmani dobijo nov veliki zvon, ki bo tehtal 54 starih stotov. Pa o tem drugokrat več. Sedaj pa domu, da nakrmim žabe, ki se v Apačnikovem jezu kopljejo in Micki preglavico delajo. — Z Bogom!

Žabengraški ogljar.

Iz Braslovč. (Posnemanja vredno v ljubezni do bližnjega.) Gospod urednik! S spoštovanjem podpisani prosim Vas prav lepo za nekoliko prostorčka v Vašem cenj. listu, da bi mogel naznaniti širnemu svetu plemenit čin, kateri se je tukaj pri nas pred kratkim časom v znamenju bratske ljubezni in udanostnega sočutja izvršil.

svojo skrb, a ker so te toplice last menihov, (premonstratencev iz Tepla) bodo za bolnega gosp. dekana vendar poskrbeli njegovi duhovni tovariši, da more tu ostati, če tudi Vi odidete. Grem torej h č. o. Severinu, inšpektorju ali nadzorniku teh toplic, belemu menihu, kakoršnega smo imeli na gimnaziji v Celju med pg. profesorji. Razložim mu vso stvar in ga lepo prosim pomoči. Čast. o. inšpektor me je prav prijazno poslušal, potem pa vprašal, kdo da me je k njemu napotil. Povem mu, da g. dr. Ingerisch. »Tako! Zakaj Vas pa on k meni pošilja, ko bi vendar on Vam laglje pomagal, kakor jaz.« »Kako menite, čast. o. inšpektor?« »G. dr. Ingerisch je mestni zdravnik. Mesto pa ima lep, nov bolniški dom. Tam ima g. doktor gotovo še kak kotiček za bolnega gospoda dekana.« »O tem sva že govorila, zavrnem o. inšpektorju, a g. doktor pravi, da bolniški dom je le za bolnike iz mesta (Marijanske Lazne).« »Le pojdite nazaj, pa ga še enkrat prosite. On je dober gospod, Vam bo gotovo pomagal.«

Vrnem se h gospodu zdravniku, a ta se mi je bil med tem odpeljal h nekemu bolniku. Čakam ga do večera. Ko se vrne, me že od daleč vpraša: »Kako in kaj ste opravili?« »Izvedel sem, da le Vi, gospod doktor, morete pomagati!« »Kako neki?« »Čast. o. inšpektor so mi nasvetovali, Vas, gospod

doktor, tako dolgo prositi, da vsprejmete bolnega gospoda dekana v mestni bolniški dom.« »Iz srca rad, da bi jaz smel bolnike vsprejemati, a to pravico ima le gosp. župan. Pa dobro! Napisal Vam bom priporočilo in s tem boste šli jutri ob 11 h h gosp. županu. Znašiti Vas pa usliši.« Rečeno — storjeno.

Z vizitnico gosp. dr. Ingerischa v žepu sem šel ves potolažen v najin hotel, da bi č. gosp. dekanu urno naznanil veselo novico. A kako se prestrašim, ko pridem v najino stanovanje, pa ne najdem gospoda dekana. Nihče ni vedel, kam da so izginili. Ker predolgo nisem prišel domov, so se bili napravili na pot, da bi mi šli naproti. Gredoč so jo pa zavili v drugo ulico. Tako so prišli daleč od doma. Napravim se takoj na pot jih iskat. Obhodim glavne ulice in bližnja setališča, a gosp. dekana ni nikjer. Noč že pritiska, a vedno jih še ni domu. Bil sem si v nemalih skrbih, ker sem se bal, da so si kam zašli. Na mah jih zagledam, polagoma migati proti najinemu domu. Hvala Bogu, sem vzdihnil, ko sem jim pa pravil, koliko skrbi so mi bili napravili, so se prav sladko nasmejali in me vprašali, če sem že večerjal. Ko sem jim povedal, da nisem imel ne časa, ne volje, mi odgovorijo: »Jaz sem pa že večerjal v prav dobrem zvratišču.« To me je jako potolažilo, ker sem spoznal, da so se gospod

dekan že vdomačili v tem raztegnjenem mestu.

Drugo jutro so po zavžitih kozarcih zdravilne vode iz studenca »Kreuzbrunnen« in po opravljenih zapovedanih korakih se mene peljali v omenjeno zvratišče, da so mi za mojo skrb postregli z dobro »malco« ali drugim zajutrkom. Med tem se je pa približevala osodepolna 11. ura. Šla sva torej skupaj na »rotovž«, a v dvorano nisem vzel rajnega gosp. dekana, ker sem se bal, da bi njihova prikazen na gosp. župana napravila neugoden utis. Vstopil sem torej sam h gospodu županu na razgovor.

Tedanji župan mesta Marijanske Lazne, g. dr. Herzig po imenu, je bil mož dobrih 60 let, suh, ličen in izvanredno gibčen. »Že vem«, pravi, kaj Vi želite. Nekega bolnega mašnika bi radi spravili v naš bolniški dom. Ali bo pa mogel kaj plačati?« »Mislim, da ne boste več tirjali, kakor bode mogel on plačati!« »Kakšne pa ima dohodke Vaš bolnik?« »Osemsto goldinarjev na leto.« »Drugače nič?« »Če vinogradi dobro obrodijo, pristavim, potem ima že več.« »Kaj, ima tudi vinograde?« »Da, ima nadarbinske vinograde!« »Koliko pa?« »Menim, da osem oralov.« Župan ves zavzet: »Osem oralov vinograde. No, to si bom že dobro zapomnil! (Pozabil sem, da je imel osemnajst oralov vinograde. Takrat bi se šele bil gospod župan